

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2014. # ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

*Δαλμάτου, Φαύστου και Ισαακίου οσίων. Θεοκλήτους οσίας, Σαλώμης
της μυροφόρου, Θεοδώρας της εν Θεσσαλονίκη.*

Έτος 7^ο Τεύχος 306

Όλοι οι πιστοί από τα μικρά τους χρόνια, γνωρίζουν την Ευαγγελική περικοπή της Η' Κυριακής του Ματθαίου. Η συγκλονιστική άλλωστε ακολουθία της αρτοκλασίας που τελούμε στις εορτές, αυτό ακριβώς το περιστατικό του χορτασμού των πεντακισχιλίων ανδρών “άνευ γυναικών και παιδών” μας υπενθυμίζει.

Και όπως πάντοτε, έτσι και εδώ, πολλά διδάγματα βγαίνουν από τον κάθε στίχο του λόγου του Θεού. Διδάγματα που φωτίζουν τον νου και θερμαίνουν την καρδιά στο να αγαπήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, αλλά και να βιώσουμε την αγία αυτή διδασκαλία.

Εμείς, θα σταθούμε σ' ένα σημείο, σ' ένα λόγο που σημειώνει ο Ιερός Ευαγγελιστής Ματθαίος και θα προσπαθήσουμε να εστιάσουμε την προσοχή μας, αφού αποκαλύπτει την ευσπλαχνία του Χριστού στους ανθρώπους: “Ο Ιησούς είδεν πολύν όχλον και ευσπλαγνίσθη επ' αυτοίς”!

Βεβαίως, όταν κανείς μελετά με προσοχή τον λόγο του Θεού, βλέπει ότι δεν είναι η μόνη φορά που ο Κύριος έδειξε την ευσπλαχνία Του. Συνεχώς, παντού και πάντοτε έδειχνε με τα έργα της Θεϊκής του Αγάπης το πόσο αγαπά και σπλαγχνίζεται τον άνθρωπο. Και αυτή η ευλογία δεν σταματούσε, ούτε φυσικά σταματά ποτέ, αρκεί ο άνθρωπος να βλέπει και να βιώνει την πραγματικότητα.

Ευσπλαχνία που μεταφράζεται σε ευεργεσία. Αγάπη που στοχεύει τόσο στην ψυχική όσο και στην σωματική θεραπεία. Ευσπλαχνία που αποδεικνύει ότι πράγματι “ούτω ηγάλησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε τον υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μή απόληται αλλ' έχει ζωήν αιώνιον” (Ιωάν. Γ', 16).

Όταν εμείς οι άνθρωποι κάνουμε λόγο περί της ευσπλαχνίας, περιορισμένοι μέσα στην ανθρώπινη αδυναμία μας, δεν μπορούμε να συλλάβουμε το ύψος αυτής της αρετής στο Θεανδρικό πρόσωπο του Ιησού. Εμείς για παράδειγμα, αγαπούμε και σπλαγχνιζόμαστε τα πρόσωπα που μας ανταποδίδουν αυτό που τους προσφέρουμε ή έχουν κάτι το θελκτικό στην όλη ύπαρξή τους. Θα λέγαμε ότι η δική μας ευσπλαχνία έχει ιδιοτέλεια, όταν σταματά μπροστά στους δήθεν εχθρούς μας. Αντιθέτως την αγάπη και ευσπλαχνία του Θεού, δεν μπορεί να την σταματήσει κανένα είτε ηθικό είτε υλικό εμπόδιο. Σπλαγχνίζεται και τον τελευταίο αμαρτωλό, όπως και τον μεγάλο άγιο. Ίσως μάλιστα τον αποστάτη άνθρωπο ακόμα περισσότερο, αφού έχει μεγαλύτερη ανάγκη “ως πρόβατο μη έχον ποιμένα”. Και δεν θα είμαστε εκτός

πραγματικότητας εάν υποστηρίξουμε ότι αυτή η ευσπλαγχνία που απορρέει από την αγάπη του Ιησού, είναι ένα μυστήριο. Ένα μεγάλο μυστήριο που η πεπερασμένη και διεφθαρμένη ύπαρξή μας είναι αδύνατο να το συλλάβει.

Κάνοντας όμως λόγο περί της ευσπλαγχνίας και της αγάπης του Ιησού, δεν εννοούμε ότι η ουσία του Θεού είναι αγάπη, όπως ισχυρίζονται εντελώς λανθασμένα πολλοί αθεολόγητοι οικουμενιστές. Άνθρωποι δηλ.των οποίων η διδασκαλία και κυρίως ο τρόπος ζωής δεν έχει καμμία απολύτως σχέση με την διδαχή και τον βίο των αγίων Πατέρων μας, με αποτέλεσμα “στο πέρασμά τους” να ισοπεδώνουν τα πάντα. Για να ακριβολογούμε και να μην αστοχούμε στην ερμηνεία της Γραφής, αλλά και για να αισθανόμαστε σωστά την αποκεκαλυμμένη αλήθεια του Θεού, και στο σημείο αυτό, θα πρέπει να τονίσουμε ότι, ο Θεός, είναι μεν αγάπη, αλλά η αγάπη δεν είναι Θεός.

Αυτό ας το προσέξουμε, διότι τελευταίως πολλή αγαπολογία διατρέχει την περιρρέουσα εκκλησιαστική και εν γένει ατμόσφαιρα, με αποτέλεσμα να αλλοιώνεται και η Ορθόδοξη διδασκαλία, αλλά και αυτή η αγάπη στην ουσία της.

Και μετά απ' αυτά, ας περάσουμε στα καθημερινά επίπεδα, και στα οποία συνήθως χωλαίνουμε, αφού η πίστις εάν δεν έχει την πρακτική της εφαρμογή, παραμένει νεκρά ή απλώς καταντά “θηρησκευτική φιλολογία”. Μια αποκρουστική φιλολογία, την οποία μπορούν άνετα να κηρύττουν ακόμα και άθεοι.

Εννοείται πως όταν γίνεται λόγος περί ευσπλαγχνίας, δεν εννοούμε απλά μια ανθρώπινη συμπεριφορά και μια κοινωνική συμπόρευση. Δεν στεκόμαστε μόνο σ' αυτό που έλεγε ο Μένανδρος: “Ξένους πένητας μή παραδράμης ιδών”. Αυτό βεβαίως είναι εκ των ων ουκ άνευ. Όταν οι πιστοί ανοίγονται στους πλατείς ορίζοντες της ευσπλαγχνίας, γνωρίζουν ότι η αρετή αυτή φιλτράρεται και μορφοποιείται μέσα από το αιώνιο πρότυπό μας. Τον Κύριο και Θεό μας. Πιο συγκεκριμένα, σε κάθε αδελφό, βλέπουμε αυτόν τον Ιησού και αυτό είναι κάτι που επιτέλους πρέπει να αρχίσουμε να το συνειδητοποιούμε.

Οπωσδήποτε φίλοι μου, ο λόγος περί χριστιανικής ευσπλαγχνίας μας οδηγεί στις ιερές μας υποχρεώσεις και μας επιβάλλει ασυζητητί τα καθήκοντα της αγάπης έναντι όλων των ανθρώπων.

Εκκάθαρος και αφυπνιστικός και στο σημείο αυτό ο Κυριακός λόγος: “Γίνεσθε ουν οικτίρμονες, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί” (Λουκ. ΣΤ', 36). Δείξτε δηλ. ευσπλαγχνία και συμπόνοια, καλοσύνη και έλεος στις δυστυχίες και στις ανάγκες των άλλων, και προς αυτούς ακόμη τους αχάριστους και τους εχθρούς, όπως και ο ουράνιος Πατέρας σας!

Το δε θαυμαστό στην αρετή αυτή είναι τούτο. Ότι η ευσπλαγχνία ως πνευματική περιουσία, στην ανάπτυξή της, είναι αντιστρόφως ανάλογη από την υλική περιουσία. Στα υλικά, αγωνιά ο άνθρωπος για να συλλέξει και ν' αποκτήσει όσο το δυνατόν περισσότερα. Αντιθέτως, εδώ στην αρετή της ευσπλαγχνίας, που είναι μητέρα και θυγατέρα της αγάπης, όσο περισσότερο προσφέρει κανείς τόσο και περισσότερα του χαρίζει ο Θεός διά των δωρεών του Αγίου Πνεύματος.

Διότι πράγματι, όταν κάνουμε λόγο περί ευσπλαγχνίας, ομιλούμε περί υψίστης δωρεάς, αλλά και συνόλου αρετών, οι οποίες βεβαίως χρειάζεται να καλλιεργούνται συνειδητά και από τον ίδιο τον άνθρωπο. Και η αρετή αυτή ξεκινά από τη δύσκολη μεν, αλλά ευλογημένη και αναγκαία συγχωρητικότητα, και φθάνει έως τα δυσθεώρητα ύψη της αγάπης, ολοκλήρου της δημιουργίας του Θεού, με αποκορύφωμα βεβαίως την αγάπη προς τους “εχθρούς”. Της αγάπης με έργα, που περικλείουν θυσία ζωής και προσφοράς.

Αυτή ακριβώς την πραγματικότητα καταγράφει και ο χρυσός ποταμός της εκκλησίας μας, ο ιερός Χρυσόστομος, και μας την προσφέρει σε κάθε εποχή: “Οὐ γὰρ δύναται πατέρα καλεῖν, τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, ὁ τὴν γνώμην ἔχων θηριώδη καὶ ἀπάνθρωπον, οὐδὲ γὰρ σώζει τοὺς χαρακτήρας τῆς ἐν τῷ ἐπουρανίῳ Πατρὶ ἀγαθότητος, ἀλλ’ εἰς τὸ θηριώδες εἶδος εαυτὸν μετεμόρφωσε καὶ τῆς θεϊκῆς ευγενείας ἐξέπεσε”.

Αυτή είναι η πραγματικότητα, αδελφοί μου, και ας μη μας διαφεύγει ποτέ από την οθόνη της συνειδήσεώς μας ότι: “ἡ εὐσπλαγγνία εἶναι μὴ διάλεκτος ποὺ ὁ ἀλαλὸς μπορεῖ νὰ τὴν μιλήσει καὶ ὁ κουφὸς νὰ τὴν ἀκούσει καὶ νὰ τὴν καταλάβει”.

π. Ἰωὴλ Κωστάνταρος

Ἡ Ἁγία Σαλώμη ἡ Μυροφόρος

Ἡ Ἁγία Σαλώμη ἡ Μυροφόρος ἦταν πρώτη εξαδέλφη τῆς Παναγίας, μητέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶχε σύζυγο τὸν Ζεβεδαῖο καὶ γιους τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη. Προικισμένη καὶ ἡ ἴδια με ἐνθερμῆ εὐσέβεια, ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν Χριστό, καὶ συνεισέφεραν στο ταμεῖο τῆς ἀποστολικῆς ἀδελφότητος.

Ἡ Σαλώμη ἦταν ἐκείνη, παρακινούμενη ἀπὸ μητρικὴ φιλοστοργία, ποὺ παρακάλεσε τὸν Κύριο ὅταν Αὐτὸς πῆγαινε γιὰ τελευταία φορὰ στὴν Ἱερουσαλήμ, νὰ τιμηθοῦν οἱ γιοὶ τῆς με πρωτεύοντα ἀξιώματα. Διότι εἶχε τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἱερουσαλήμ ἐμελλε νὰ ἀναστήσει τὸ θρόνο τοῦ Δαβὶδ. Ὅμως ἡ Σαλώμη, τὶς στιγμὲς τοῦ φρικτοῦ πάθους τοῦ Κυρίου, καὶ ἐνῶ μαθητὲς καὶ φίλοι ἀπὸ φόβο εἶχαν διασκορπιστεῖ, αὐτὴ, μαζί με μερικὲς ἄλλες πιστὲς γυναῖκες ἦταν ἐκεῖ καὶ κτυποῦσαν ἀπὸ λύπη τὰ στήθη τους. Ἐπίσης ἡ Σαλώμη, ἀξιώθηκε νὰ εἶναι μὴ ἀπὸ τὶς μυροφόρες, στὶς ὁποῖες ὁ ἄγγελος γνωστοποίησε τὴν ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ.

Μετὰ τὴν ἰδρυση τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἱερουσαλήμ, ἡ Σαλώμη ἐξακολούθησε νὰ διακρίνεται γιὰ τὸ ζῆλο καὶ τὶς ἐλεημοσύνες τῆς. Ὁ διωγμὸς ἐναντίον τῆς ἐκκλησίας στὴν Ἱερουσαλήμ, προξένησε μεγάλη λύπη στὴ Σαλώμη. Ἡ καρδιά τῆς υπέστη μεγάλο σπαραγμὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ Ἡρώδης ἀποκεφάλισε τὸν πρωτότοκο γιο τῆς Ἰάκωβο. Ἀλλὰ ἡ ἐλπίδα στὸν Χριστό τὴν ἐνίσχυσε καὶ με τὴν προσδοκία τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν παρέδωσε τὴν ψυχὴ τῆς εἰρηνικά.

Ἡ Οσία Θεοκλητῶ

Ἡ Οσία Θεοκλητῶ ἐζῆσε κατὰ τὸν 9ο αἰῶνα μ.Χ. στα χρόνια τοῦ βασιλιά Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου καὶ καταγόταν «ἐκ τοῦ θέματος τῶν Ὀπτιμάτων» (Οψικίου). Οἱ γονεῖς τῆς ὀνομάζονταν

Κωνσταντίνος και Αναστασία, και ήταν αρκετά πλούσιοι και προ πάντων ευσεβείς χριστιανοί. Ανάλογη ανατροφή έδωσαν και στην κόρη τους Θεοκλητώ, που ήταν πιστή, ευσεβής, σεμνή και μελετούσε ακατάπαυστα τον θείο λόγο.

Όταν η Οσία παντρεύτηκε (τον Ζαχαρία, άνδρα ευσεβή και ελεήμονα), υπήρξε πρότυπο χριστιανής συζύγου. Το σπίτι της ήταν συνεχώς ανοικτό για τους δυστυχείς, για τις χήρες, τα ορφανά και τους φτωχούς οικογενειάρχες. Συχνά πήγαινε η ίδια στα φτωχόσπιτα και μοίραζε απλόχερα ελεημοσύνη και περιποίηση στους αρρώστους.

Ο θάνατος τη βρήκε να εκτελεί τέτοια θεάρεστα έργα. Το δε λείψανο της, αξιώθηκε να γίνει όργανο πολλών ιαμάτων και θαυμάτων. Ένα από τα πολλά θαύματα είναι και το εξής: Οι συγγενείς της Οσίας είχαν συνήθεια και κάθε χρόνο να σηκώνουν το ιερό της λείψανο, το οποίο είναι σώο και ολόκληρο, και να αλλάζουν τα ρούχα της με άλλα καινούργια. Ισιώνουν επίσης και τα μαλλιά του κεφαλιού της που είναι άσπρα. Στην συνέχεια, κόβουν και τα νύχια των χεριών και των ποδών της, αφού αυτά έχουν μεγαλώσει, σαν να ήταν ζωντανή. Τέλος, ψέλνουν το τρισάγιον, και αποθέτουν πάλι το σώμα της στην θήκη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

4 Αυγούστου	Δευτέρα	7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Των εν Εφέσω επτά παιδων . 7:00 μ.μ. Εσπερινός – Παράκληση.
5 Αυγούστου	Τρίτη	7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Ευσιγνίου, Νόννης, Ευγενίου Αιτωλού. 7:00 μ.μ. Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός Μεταμορφώσεως.
6 Αυγούστου	Τετάρτη	7-10:15 π.μ. Όρθρος και Πανηγυρική Θεία Λειτουργία μετά Θείου Κηρύγματος. Η Μεταμόρφωση του Κυρίου. Θα ευλογηθούν οι καρποί της αμπέλου. (ΚΑΤΑΛΥΣΗ ΙΧΘΥΟΣ). 7:00 μ.μ. Εσπερινός – Παράκληση.
7 Αυγούστου	Πέμπτη	7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Νικάνωρος οσίου του θαυματουργού. 7:00 μ.μ. Εσπερινός – Παράκληση.
8 Αυγούστου	Παρασκευή	7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Αιμιλιανού ομολογητού, Μύρωνος Κρήτης. 7:00 μ.μ. Εσπερινός – Παράκληση.
9 Αυγούστου	Σάββατο	7-9:30 π.μ. Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Αγίου Αποστόλου Ματθία. 7:00 μ.μ. Εσπερινός